

μέχρι Καπανδρίτη, ἐν συνεχείᾳ τὸ 1952 μολύνονται αἱ περὶ τὸ Αὐλῶνος ἐκτάσεις. Τὸ δὲ 1953 ὁ ἀμπελώνες Παλιῆς καὶ Παιανίας.

Μέχρι τοῦ 1958 εἶχον προσβληθῆ συνολικῶς 42.000 στρεμ. εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἐν συνεχείᾳ μέχρι τοῦ 1962 ἡ ἔκτασι τῶν προσβληθέντων ἀμπελώνων εἰς Ἀττικὴν ἐφθάσε τὰ 120.000 στρεμ. Τὸ θέρους τοῦ 1961 ἐσημειώθη ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐντόμου εἰς τὸ φυτώριον ἀμερικανικῶν ἀμπελών Ρόδου.

Τὸ 1962 κηρύσσεται φυλλοξηριάσα ἡ περιοχὴ Δεσφίνης Νομοῦ Φωκίδος καὶ αἱ νήσοι Αἴγινα καὶ Ἄγκιστρον.

Τὸ ἴδιον ἔτος διαπιστοῦται μικρὰ φυλλοξηρική κηλὶς εἰς περιοχὴν Ρεκούτι τῆς Κοινότητος Ἀκράτας, ἥτις περιοχὴ ἐκηρύχθη φυλλοξηριάσα.

Βιολογικὸς κύκλος τοῦ ἐντόμου τῆς φυλλοξήρας

Διὰ νὰ περιγράψωμεν ἐν συντομίᾳ τὸν βιολογικὸν κύκλον τοῦ ἐντόμου τῆς φυλλοξήρας θὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχομεν Ἀμερικανικὰ κλήματα, εἰς τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἄλλας τὰς μορφὰς τῆς ἐξελιζέως τῶν.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ θέρους ἕως τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου τὸ θήλυ, ἀφού γονιμοποιήθῃ γεννᾷ ἓνα ὄαριον τὸ ὁποῖον λέγεται χειμέριον ὄαριον.

Ἀποθέτει τοῦτο ἐντὸς τῶν σχισμῶν τῶν φλοιῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὸ διετὲς τμήμα τοῦ ξύλου τῶν πρέμων, οὐδέποτε ἐπὶ τῶν ἐπισηίων κληματίδων καὶ σπανίως ἐπὶ τοῦ κορμοῦ. Τὴν ἄνοιξιν ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄαριον ἐξέρχεται ἡ πρώτη μορφή τοῦ ἐντόμου χωρὶς πτερὰ, ἡ ὁποία λέγεται πολλαπλασιαστικὴ ἢ θεμελιωτική.

Τὰ ἔντομα ταῦτα ζοῦν κυρίως ἐπὶ τῶν ἀμερικανικῶν κλημάτων καὶ σπανίως ἐπὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν.

Ἀνέρχονται ἐπὶ τῶν τρυφερῶν πρασίων μερῶν τοῦ κλήματος (βλαστοί, ἔλικες, φύλλα) καὶ κεντοῦν ταῦτα διὰ τοῦ ρύγχους τῶν. Ἀπὸ τὰ κεντήματα δημιουργοῦνται κοκκίδες ἐντὸς τῶν ὁποίων γεννοῦν παρθενογενετικῶς 400—600 ὄαρια.

Τὰ ὄαρια ἐκκολάπτονται 8—12 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀποθέσεως ἢ δίδουν ἄτομα καλούμενα φυλλόβια—κηκιδόβια. Ἐπίσης τινὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὄαριον δίδουν ἄτομα τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν ὡς πρὸς τοὺς χαρακτῆρας, πρὸς τὰ ριζόβια τοιαῦτα, καλούμενα διὰ τοῦτο κηκιδόβια—ριζόβια.

Τὰ μὲν ἔντομα τῆς φυλλοβίου—κηκ-

τὸ 1963 κηρύσσεται φυλλοξηριάσα ἡ ἐπαρχία Μεγαρίδος. Τὸ 1964 ἐμφανίζεται τὸ ἔντομον τῆς φυλλοξήρας ταυτοχρόνως εἰς ἔξ Κοινότητις τοῦ Νομοῦ Κορινθίας ὅστις καὶ κηρύσσεται φυλλοξηριάσα περιοχὴ.

Ὁῦτω θεωροῦνται εἰσέτι ἀμόλυντοι αἱ κάτωθι περιοχαί: Πελοπόννησος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν νομὸν Κορινθίας καὶ τμήματος τῶν ἐπαρχιῶν Αἰγιαλείας καὶ Καλαβρυτῶν τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας. Οἱ νομοὶ Αἰτωλοκαρνανίας, Πρεβέζης, Ἄρτης καὶ Θεσπρωτίας, οἱ ἐπαρχίαι Τροιζηνίας, Ὑδρας καὶ Κυθήρων τοῦ νομοῦ Πειραιῶς, ὀλόκληρος ἡ νήσος Κρήτη, αἱ Ἴονιοι Νῆσοι ὄλαι αἱ νῆσοι τῶν Κυκλάδων ἐκτὸς τῆς Κέας, Ἄνδρου, Ἀμοργοῦ καὶ ὁ νομὸς Φωκίδος ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τῆς Κοινότητος Δεσφίνης.

δοβίου μορφῆς ἐξακολουθοῦν νὰ πολλαπλασιάζονται ἐπὶ τῶν φύλλων, τὰ δὲ τῆς ριζοβίου—κηκιδόβιου μορφῆς κατέρχονται εἰς τὰς ρίζας καὶ πολλαπλασιάζονται συνεχῶς (6—8 γενεάς).

Ἡ ριζόβιος φυλλοξήρα εἶναι ἡ μορφή ἐκείνη τοῦ ἐντόμου, ἥτις προσβάλλει κυρίως τὰς ρίζας τῶν εὐρωπαϊκῶν κλημάτων καὶ ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴν τῶν ριζῶν μὲ συνέπειαν τὴν ἐξασθένησιν καὶ ἀποξήρανσιν τοῦ κλήματος.

Ἐπίσης καὶ τὰ ἔντομα τῆς ριζοβίου φυλλοξήρας εἶναι χωρὶς πτερὰ καὶ τὰ θῆλα πολλαπλασιάζονται συνεχῶς παρθενογενετικῶς. Ἀπὸ τὰ ἔντομα τῆς κηκιδόβιου—ριζοβίου φυλλοξήρας κατὰ τὸ τέλος τοῦ θέρους, ἄλλα μὲν ἐξακολουθοῦν νὰ πολλαπλασιάζονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς τὰς ρίζας, ἄλλα δὲ μεταμορφοῦμενα εἰς πτερωτὰ ἔντομα, ὀνομαζόμενα πτερωτὰ—φυλλογὰτα, ἐξέρχονται ἐκ τοῦ ἐδάφους, γεννοῦν παρθενογενετικῶς (1—8) ὄαρια τὰ ὁποῖα ἀποθέτουν εἰς τὰς σχισμὰς τῶν φλοιῶν τῶν κλημάτων.

Ἐκ τῶν ὄαριων τούτων ἐξέρχονται πάλιν ἄπτερα ἔντομα ἄρρενα καὶ θῆλα. Τὰ θῆλα ἔντομα μετὰ τὴν γονιμοποίησιν γεννοῦν ἐν μόνον ὄαριον τὸ χειμέριον ὄαριον.

Ὁ ἄνω πλήρης βιολογικὸς κύκλος τοῦ ἐντόμου, ὡς εἴπομεν, πραγματοποιεῖται μόνον ἐπὶ τῶν ἀμερικανικῶν κλημάτων, διότι εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἄμπελον ἡ φυλλόβιος μορφή ἢ εἶναι πολὺ σπανία ἢ βραδείας ἀναπτύξεως, ἢ δὲ φυλλοξήρα δισπασθῆναι μὲσω τῶν ριζοβίων μορφῶν.